

Kertész Erzsi

Idegen ház

TREND

Kertész Erzsi

Idegen ház

TREND

A borító Kügerl Johanna képének felhasználásával készült.

Minden jog fenntartva, a kiadvány egészének
vagy bármely részének a kiadó írásos engedélye nélküli
sokszorosítása, másolása, egyéb engedélyköteles
felhasználása – beleértve a kiadvány digitalizálását
és ily módon történő többszörözését,
nyilvánossághoz közvetítését – szigorúan tilos!

A kiadó könyveit kedvezménnyel
megrendelheti webáruházunkban:
www.mora.hu

© Kertész Erzsi, 2026

© Trend Kiadó, 2026

I. GLOW UP

1.

Kommentben pedig várom az ötleteiteket, folytassuk együtt a felsorolást! Keressünk magunknak koncot vagy – ahogy az általam mélyen tisztelt, jól fészült szakemberek mondanák –: projekciós felületet. A következő adásokban őket fogjuk kivesézni, kifilézni, darabokra szaggatni, természetesen név nélkül. De közben mindannyian tudni fogjuk, hogy kikre gondolunk...

| 5

Kikapcsolom a kamerát, és hátradőlök a kanapén. A fikusz – csak most veszem észre – kicsit kilógott a képből mögöttem a párkányon, és meglocsolni sem ártott volna adás előtt. Mindegy, ettől vagyok hiteles.

Három napja különös úrt érzek, pedig csak ezen a héten ezren követték be a csatornámat. Vajon meddig tartok még ki?

Valójában büszke vagyok a munkámra. Rengeteg embernek segíték. Elhagyják a bántalmazó férjüket, beolvasnak az anyósuknak, a vén szipirtyónak, aki minden adandó alkalmat megragad az alázásukra. De titkon Anyuka is követ, sőt, oda is kommentel; amikor például a Hiénákról készítek műsort – a másokat végletesen kihasználó élősködőkről –, amilyen a menyé is.

Egy nagy, boldog család vagyunk, ahol mindenki pontosan tudja, mi baja a másinak.

De talán ideje váltani. Majdnem az összes puskaporomat ellőttem már, és most, hogy szinte mindenkit utálunk, talán ideje a mutatoujjacskánkat a saját szegycsontunk felé fordítani?

Ezzel nem leszek népszerű.

Még a héten leiratkoznak vagy ötezen.

Jövő héten tízezen. A negyedik adás után pedig összesen tizenketten leszünk, de ők nélkülem is boldogulnak, sőt, jó eséllyel szentté is avatják őket a haláluk után.

De én már senkinek nem akarok megfelelni. Pont.

6 | Pont nem igaz. Mindennap reszketve figyelem, hány új feliratkozó van. Függök tőletek, basszus!

A követőim a keresetlen őszinteséget, a közvetlen, kicsit szabados, de a végtelenségig laza és kötetlen stílust kedvelik bennem. Néha rájátszok, például túl vastagon húzom ki a szemem, beleborzoló a hajamba, a pulóver „véletlenül” lecsúszik a vállamról, szabadon hagyva a melltartóm pántját és a gömbölyded vállamat: laza, vagány nő, korát meghazudtolóan nemtörődöm módon fiatalos. Már nem akar megfelelni senkinek.

Csak annak a rohadt húszezer követőnek. Együtt és külön-külön is.

Vigye el őket az ördög! Miért érzem úgy, hogy csak azt várják, mikor hibázom?

Elég komplex viszony, nem igaz? Mint egy drámai fordulatokkal megtűzdelt párkapcsolat. Gyanakodva figyeljük egymást, miközben görcsösen kapaszkodunk a másikba. Életre-halálra megy a játék. A tét az ego és ami mögötte van.

Nem a siker. Nem a pénz. Nem a hatalom és nem is a csillogás.

Na jó, a csillogás egy kicsit. Ki ne szeretné a csillogást? Mégis, más a lényeg.

Az, hogy néztek engem.

Néztek, tehát *vagyok*.

2.

Ilyen lehetőség egyszer adódik az életben – ismételteti a barátnőm, Gabi, de a szemén látom, kapóra jönne neki, ha nem kéne nyáron kéthetente leutaznia a vidéki telkére füvet nyírni.

– A nap úgylis kiszívja – vigasztalom. – Utána már fölösleges nyírni.

– És a locsolás? – jajdul fel. – Nézd, mindenki jól járna. Neked lesz egy kis nyugalmad, én meg kapok segítséget. A szomszéd bácsi, aki eddig gondozta a kertet, elesett, fáj a bokája. Nem várhatom el, hogy így járkáljon át...

– Ehelyett tőlem várnád el – mondom rosszállóan, de már tudom, hogy bele fogok menni.

8 | Gabi háza csoda szép, tulajdonképpen azért pofozgatja, hogy később kiadja szállóvendégeknek. Csenddel és madárdallal fogja reklámozni, mellé biggyeszti a bejárat mellett éppen virágzó tubarózsát, a terasz asztalán két pohár bor csillog párásan gyöngyözve a naplementében. Ha beindul az üzlet, hamarosan jakuzzi pezseg majd a teraszon, megy minden, mint a karikacsapás. Még nincs teljesen kész, de az őszi szezonban már foglalható lesz.

Két szoba, kis konyha, fehérre meszelt falak és ikeás bútorok. A padló és a szekrények skandináv halványszürkékével és a falak vakító fehérségével kényelmes, sötétlila

kanapé képez kontrasztot a nappaliban. A nyaralni vágyó (aki otthon egy nagyon hasonló, igaz, kopott sűrű kanapén klikkelgeti a galériát) alig várja, hogy lerogyjon arra a szép lilára.

– Az atmoszférát nem lehet lefotózni – mondja Gabi, a számítógép. – Az ablakokat kicseréltem, így most már – hiába öreg ház – nagyon világos és barátságos. A vastag falak kellemesen hűvösek, és a terasz körül van egy rózsakert...

– Kímélj meg a marketingszövegtől. Azt hagyd az utazási oldalakra – közlöm, de titkon fontolóra veszem a dolgot.

Én, a városi lány, vidéken, egyedül egy telken, ahol az én felelősségem, hogy ne száradjon ki a gyepek, ne haljon éhen a macska, a (helyes mértékben és ütemben tápoldatozott) rózsák pedig dúsan virágozzanak az illatos nyáresti levegőben.

– A macska teljesen önjáró – teszi hozzá Gabi, aki, úgy látszik, gondolatolvasó. – És ilyen lehetőség egyszer adódik az életben.

– Ezt már mondtad. Várj csak! Olyan huszonöt-ször – dűnnyögöm.

– Hálátlan tyúk vagy! – Gabi beletúr rövidre vágott hajába, amit ezúttal sem talált el a fodrász, hacsak nem szándékos az aszimmetrikus fazon. Nem merem megkérdezni. Van, amit még én sem.

Gabi kedves nő, harminc éve ismerem; kisebb-nagyobb szünetekkel nyomon követtük egymás életét: a gyerekeket, a válását, az újbóli férjhez menését, aztán az én válásomat... a szokásos dolgokat. Mostanában jól megy a sora; megörökölte ezt a kis vidéki házat, és azt tervezi, hogy ebből fog élni. Roppant bizakodó.

– Vegyük úgy, hogy teszteled a kérés – mondja. – Közben írogathatod a műsortervedet.

Elhúszom a számát.

– Reggel, gondolom, kakas kukorékol, szól a templom harangja, és egerek motoznak a sarkokban.

– Előítéletes vagy – dörren rám. – Ha kibírod az első három napot, rájössz, hogy pont erre van szükséged.

– Miért, mi tart három napig? – nézek rá megjátszott rémülettel, és még két cukrot pottyantok a kávémba. Van már benne három, de nem baj. Ez a gyengém. Ha muszáj, majd leadok valamennyit. Ha azok az emberek úgy látják jónak. Nem is az ő kedvükért, hanem az új – nem is új, csak felújított! – imidzs kedvéért. Ami rohamtempóban surran felém az ősz leple alatt.

Én pedig egy magányos vidéki házban készülök fel a fogadására.

10 | A férfi két hónapja hívott fel telefonon, aztán találkoztunk, majd még egyszer, csak már az asszisztensét is hozta. Azóta még kétszer beszélünk online, háromszor telefonon, és úgy néz ki, lesz valami a dologból. Küldött egy hosszú szerződéstervezetet, amit először Gabinak szándékozom megmutatni, az egyetlen embernek, akiben bízom, és ha ő nem boldogul vele, akkor a volt férjemnek – a másik személynek, akiről biztosan tudom, hogy alapvetően megbízható.

Producerként mutatkozott be, Gellértnek hívják. Illik hozzá a név. Van benne valami méltóságteljes megfontoltság; ahogyan beszél, leül, megigazítja a szemüvegét, végigsimít ritkás, ősz haján. A kimértségével éles ellentétben áll a csodálatos, nyílt tekintete, ami teljesen elüt a megjelené-

sétől. Gyönyörű, hosszú pillákkal keretezett, világító, zöldes szeme van, és határozott vonalú szemöldöke. Szerintem szégyellheti ezt az önkéntelen feltűnősködést, mert amikor csak teheti, elbújik a vastag keretes szemüvege mögé. Kisfiúként hiteles lehetett, ahogy ezzel a ragyogó tekintettel bámult bele a valóság zord arcába; én valahogy kínosan érzem magam átható tekintete előtt. Arra gondolok, hogy biztosan sima üveg van a keretben, és csak azért viseli, nehogy elijessze a partnereket, ügyfeleket és beosztottakat. Engem így is halálra rémít. Persze amikor a hangját hallottam a telefonban, ezt még nem tudtam.

– Seres Ivett-tel beszélek? – kérdezte könnyed, barátságos modorban. – Kocsis Gellért vagyok, a Chill Csatornától, és egy tervezett műsorról szeretnék önnel egyeztetni.

Felhő suhant át az emeleti szobámon. A tévéstúdiós emlék még meglehetősen friss volt; elhessegettem.

– Parancsoljon – mondtam lazán, magabiztosan. Talán egy újabb stúdióbeszélgetés?

– Nézze, Ivett. Jobb lenne személyesen. Egyelőre annyit mondanék, hogy műsorvezetőt keresünk egy hosszabb távú projekthez, és a maga karaktere közel áll az elképzeléseinkhez. De a részletekről inkább szóban mesélnék.

Igyekeztem közömbösen vidám hangot erőltetni magamra, mintha minden héten kapnék egy hasonló megkeresést, és megbeszéltünk egy találkozót másnapra egy menő olasz kávézóba.

Aztán a sokktól remegve ültem, és azon gondolkodtam, kinek mondhatnám el mindezt, mert ha bennem marad a hír, féltő, hogy felrobbanok. Elképzeltem, ahogy a fiam épp a lakást festi, mert négy hónap múlva érkezik az első uno-

kám. Elképzelttem, hogy a volt férjem a nála tizenegy évvel fiatalabb barátnőjével épp egy drága üzletben vásárol egy negyvenedik, árnyalatban feltétlenül szükséges Gucci retikült, és közben érzi, hogy végre, most már végre tényleg boldog. Elképzelttem, hogy anyám a kis szoba-konyhájában ül, és sorozatot néz, vagy bóbiskol a karosszékében. Több emberre nem gondolok túl nagy szeretettel, úgyhogy kizárásos alapon felhívtam Gabit.

Ő pedig szajkózni kezdte, hogy ilyen lehetőség egyszer adódik az életben.

Mármint hogy nyírhatom nyáron a sárgára szikkadt fűvét.

Ötven körül eljön a pillanat, hogy választanod kell a kék és a piros bogó között.

12 | Vagy hagyod mindkettőt elgurulni. Én így tettem, és azon a napon megszületett a csatornám, akkori büszkeségem, későbbi kínos szégyenem tárgya. A videósorozat, ami csekély, de egyre növekvő népszerűséget, később némi anyagi függetlenséget hozott nekem. A gödör alján kezdtem, ahogyan azok a motiváló, valódi erőt közvetítő, középkorú, mégis fiatalosan vagány, sírva vigadó nők, akik új vállalkozást, hobbit, hivatást építenek fel maguknak életük romjain egy nagy szakmai vagy magánéleti krízist követően. Kitaposták előttem az utat, elmondták, hogyan kell rajta végigmenni, és segítettek átvészelni azokat a szakaszokat, amikor ki sem láttam a szarkupacból, mert én magam voltam az. Citromból limonádé, ez volt az elvem, és aki ismer, tudja, hogy túl sok édeset tőlem nem várhat. Szerencsére mindig van, aki

savanyúan szereti. Esetleg keserűen, mert csak röhög, amikor más már nem jut eszébe.

Szabadszájúsággal megspékelt óvatos témaválasztással haladtam előre. *Nincs rejtegetnivalóm, nézzetek a kamerába, nézzetek a szemembe!* Volt egy-két, nagyobb hullámot keltő adásom, de a kommentelők nem is annyira nekem, mint inkább egymásnak estek neki. A gyerekevelés és főzés kérdései késhegyig menő vitákat generálnak, de a narcisztikus főnökről szóló videók alatt végül mindenki békejobbot nyújt a másoknak; még maguk a narcisztikus főnökök is – már ha nézik a videómat –, mert úgy érzik, az ő felettesükről van szó.

Közvetlen stílusom csak kevesekben kelt ellenérzést. A követőim általában jó néven veszik, ha mókuskáimnak vagy angyalkáimnak szólítom őket. Csak úgy áramlik a szeretet a hálón – *érintsd meg a képernyőt!* Sokan kritizáltak persze, de tőlem aztán a fejükre is állhatnak. Külön videót szenteltem nekik, amelyben részletesen – ahogy gyengeelméjűeknek szokás – elmagyaráztam, hogy egy feneketlen mélységű gödörből kapaszkodtam ki a napvilágra, és megláttam a sivár Föld bolygót a rajta élő alacsony intelligenciájú fajjal (tisztelet a kivételnek, tettem hozzá rutinszerű előrelátással), és feltettem a kérdést, vajon tényleg úgy gondolják-e, hogy akár csak hangyafasznyit is számít a véleményük. Még annyit sem! Mondandóm alátámasztására bevágtam a videóba egy hangya fotóját, dolgozó volt, vagy here, vagy hogy hívják ezeket, és felkértem a hallgatóimat, próbálják beazonosítani a csillogó kitinen az ominózus szervet, miközben egyre jobban ráközelítettem a képre.

Ez a mozzanat nem mindenkinek nyerte el a tetszését. Még masszív rajongói csapatom néhány tagja is észrevételezte, hogy időnként közönséges vagyok, a poénjaim olcsók, és talán kezdek befáradni az eleinte üdének és frissnek ható, idővel azonban egyre laposabb, önisméltó monológokba, melyekben otromba poénokkal igyekszem fenntartani a glamúrt.

Ez megijesztett. Vajon minél jobban vagyok, annál rosszabb a teljesítményem? Éhező, nyomorgó művészek jelentek meg a lelki szemeim előtt, akiket azonnal faképnél hagy az ihlet, mihelyt felkapják a nevüket, vagy találnak egy gazdag mecénást.

Ebbe az önmarcangoló lelkiállapotba csörgött bele Kocsis Gellért telefonja, aki stábjával együtt úgy vélte, hogy egy magamfajta karakter elférne a csatornájuk képernyőjén – na jó, talán nem főműsoridőben és nem is napi rendszerességgel, de egy próbát mindenképp megérek. Mert a közönségesség ellenállhatatlan, az arcom – a korom ellenére, hangsúlyozták óvatosan – igazán fotogén, és bármennyit tudok beszélni a semmiről is, ha úgy hozza a szükség meg az előre kicentizett műsoridő.

Organikus.

Ez volt a kulcsszó, melyet a következő hónapok során annyit hallottam, hogy lassan magam is elhittem, és szinte láttam: erős és időjárásálló fatörzs vagyok, amely mindenféle firlefrancos ágakat növeszt, attól függően, hogy mivel vegyszerezik. Az alap azonban rendíthetetlen, a gyökerek mélyre hatolnak, onnan szívják a... mit is? Onnan szívznak.

Hát helló, édeseim! Hogy s mint ma? Élvezitek a májusi pezsgést és zsongást? Készültök a nyaralásra? Nekem nagyon tuti nyaram lesz, azt elárulhatom. Fosok is, mert új projekt, de nektek csinálom, kincses virágaim, csakis nektek, a ti okulásotokra és szórakoztatásotokra. Többet nem mondhatok, mert beperelnek, most csak annyit, hogy komoly dologról van szó. Nagyon komolyról! Értsétek úgy, hogy professzionális meg minden. Nem holmi fetrengés a kanapén a nappaliban, ahol csak azt a részt raktam rendbe, amit vesz a kamera, de még azt sem sikerült teljesen. És ha a se... a fenekem alá nyúlok, hopp! Látjátok? Íme, egy hanyagul ledobott pulcsi, és a kamera mögött, neem, most nem fordítom meg, de biztos el bírjátok képzelni, sáskahadak hegedülnek, és legelésznek a tengerifű szőnyegemből. Biztos atkákat fogyasztanak, egészségükre! Szóval két hét múlva, arany bogaraim, leköltözöm vidékre... Értitek! Vidékre! ...komoly és titkos okból kifolyólag, mert egy cuki és überszexi, Gellért nevű pasi rábeszélte valamire. Naa... rossz az, aki rosszra gondol. A vidéki elvonulás az elmélyült munkához kell. El bírtok képzelni a kis-kertben? Ásó, kapa, nagyharang üti a delet. Karomon kosár, kezemben frissen kihúzott gyomok, összevont szemmel vizslatom a hozamot. Hú, a tökömet megtámadta a csiga. A tökömbe már! Haha.

3.

A volt férjem igazán rendes ember. De neki is jár a kapuzárási pánik.

Mit mondhatnék még erről? Nyeltem egy nagyot, és továbbléptem. Csak elvétve kuncogtam a markomba, amikor a képernyőjén mutogatta az új barátnőjét. Annyira komolyan a haverjának tekint, hogy az intim részleteket leszámítva – ezekről már-már aszkétai szemérmességgel hallgat – mindent megoszt a nőről. A szokásait, az ízlését, a munkahelyi gondjait... a múltkor majdnem a rigolyáig is eljutott, de aztán diszkréten másra terelte a szót, pedig már felcsillant a szemem. Végre! Mióta várok egy jó kis elégtételre!

Az idő majd kiforogja, mondta volna nagyanyám.

Az új projektet az exem gyanakvással fogadja.

16 | – Biztos, hogy jó lesz ez neked? – kérdezi. – A te személyiségeddel...

– Személyeskedni akarsz? – támadok, de csak úgy, heccből. Mostanra már fikarcnyit sem érdekel, mit gondol rólam. És ezt ő is tudja.

– Ne fáraszd, Ivett. Nem vagy te ilyen sértődékeny. Csak nem akarom, hogy belesétálj egy csapdába.

– Imádom a csapdákat, te is tudod, Karcsi. Mindenféle csapdából kiszabadultam már: húszéves munkaviszony,

tizennyolc évnyi boldogtalan házasság, amiről, mint kiderült, te már tizenkét éve tudtad, hogy menthetetlen.

– Ez övön aluli volt – mondja, de nem látszik mérgesnek. Ezt szeretem benne. Ezt *szerettem* benne.

– Öntörvényű vagy – folytatja, de az ilyenkor elvárható csodálat helyett inkább leíró jellegű a közlés. – Ami nem baj, csakhogy ha valaki elkezdi megmondani neked, mit hogyan csinálj, előbb-utóbb robbansz.

– Komolyan mondod?

– Gondolj bele! Aláírsz egy egyéves vagy mit tudom én, milyen távú szerződést, majd az első hónapban összeveszel a producerrel, a sminkessel vagy a rendezővel.

– Van rá esély – mondom elgondolkodva. – Köszí, Karcsi, hogy emlékeztetsz az összeférhetlenségemre.

– Szívesen – feleli közömbös hangon, és pillanatnyi habozás után hozzáteszi: – Szerinted... khm, egy harmincnyelc éves nőnek...

– Szilvinek.

– Igen, nos... Szilvinek. Szerinted jó szülinapi ajándék neki egy evezős kalandtúra?

– Ezt neked kell tudnod. Szereti a vizet?

– Mindenki szereti a vizet, Ivett. Mármint... voltunk már néhányszor wellnessben, és nem tiltakozott.

Elképzelem Szilvit a wellnessben: szőke haja a fejére tornyozva, gondosan szabott részein pink bikini feszül. Bár lehet, hogy fekete.

– Pink vagy fekete?

– Mi?

– A bikinije.

– Mi van?! Jaj, Ivett, olyan hülyeségeket tudsz kérdezni!
– Észbe kap. – Vagyis... mit tudom én! Van neki néhány. A kérdés az, hogy nem túl otromba ajándék-e egy extrém sportos kalandtúra. Érted. Mi van, ha például nem bírja az adrenalinlöketeket?

– Erre van némi esély. Hiszen a párválasztásban is a nyugodt megfontoltságra szavazott. A tisztos, őszes halántékra. A kandalló mellett ücsörgésre, lángba bámulva, révedezve. *Drágám, megnézzük az esti hangverseny-közvetítést?* Amúgy meg: mit akarsz neki bizonyítani?

Karcsi érzi, hogy a beszélgetés számára már nem hoz túl sok hasznot, viszont sokat bukhat rajta. Gyorsan összeszedi a cókmókját, de az ajtóból még visszaszól:

– Gondold át ezt a tévés ügyet, Ivett! Szerintem kockázatos belevágni.

– Döntöttem, Karcsi. A magam részéről kedvelem az extrém sportokat és az adrenalint. Üdvözlöm Szilvikét!
– kiabálom a hátának, aztán gonoszul elmosolyodok, és finoman ráharapok a villás nyelvemre.

18 | A Gellért nevű tévés producerben minden adott, ami Karcsi aggályait igazolja.

Látványos színű szeme ide-oda rebben, és megsejtem, hogy a háttérprocesszorban még öt projekt fut párhuzamosan az enyém mellett. Dicséretére váljon, hogy igyekszik koncentrálni.

– Nos, Ivett. A kollégáim már régebb óta követik a műsorát, és azt mondják, hogy maga a mi emberünk.

– Ne törje össze a szívemet!

Meglep, hogy ennyivel sikerül zavarba hozni. A szalvétáját kezdi babrálni.

– Nagyon elfoglalt vagyok. Persze belenéztem a műsorába. Például amikor a divatról... illetve a divatőrültekről beszélt... Nos, az nagyon tetszett... szórakoztató volt... Főleg, amikor elkezdte felpróbálni azokat a ruhákat... Meg kell mondanom, maga sziporkázik! Van humora, egyénisége... Kiváló alapanyag egy...

– Alapanyag? Kérem, Gellért! Én már teljesen készen vagyok!

– Mármint... nem úgy értettem. Ivett – sóhajt, és félek, hogy talán most kimutatja a foga fehérjét. Amúgy is gyanúsán csillog; tökéletes fogsor a tökéletes szempilla méltó kiegészítéseként. Mindez sehogy sem illik a konzervatív öltönyhöz és a kimért stílushoz. – Én a nagy egészre nézem, a részletekkel a kollégáim foglalkoznak. Természetesen nem kerestük volna meg, ha nem gondolnánk, hogy meg tud oldani egy ilyen feladatot. De magunk között azért talán mondjuk ki: maga nem profi. Nincs műsorvezetői képzettsége, nem készített interjúkat, nem mozog otthonosan a tévéstúdióban. Erre fel kell készülni.

– Értem – mosolygok rá. – Ne ijedjen meg tőlem, Gellért! Érző szívet takar az *oversize* pulóverem. És kezes bárány vagyok, ha új helyzetbe kerülök. Csak tudja... volt pár álmatlan éjszakám, míg azon töprengtem, hogy vállaljam-e. Talán ezért vagyok egy kicsit tüskés.

– Mik az aggályai? – dől hátra kicsit unottan, készen arra, hogy sorra mindet megcáfolja. – Fontos, hogy beszéljünk erről.

– Miért én? Hiszen épp az előbb mondta, hogy nem vagyok képzett. Biztos tucatjával találának szép, fiatal és képernyőedzett hölgyeket, akik kiráznak a kisujjukból egy életmódmagazint.

Hosszan, fürkészsze néz, míg le nem sötöm a szemem.

– Maga karakter. Ennyi.

Úgy hangzik, mint egy kinyilatkoztatás. A kávézó sötétített ablakain átragyog a napfény, és megcsillan a lefelé fordított üvegpocharak talpán. Úgy tűnik, a falakon lévő tükrök is megsokszorozzák a fényt, porszemcse-univerzumok ragyognak a levegőben, a bárban megszólal egy lírai daltam, és diadalmas glóriává kanyarodik a frissen tépett frizurám körül.

– Karakter.

– Igen, erről van szó. Olyan személyiség, akinek nemcsak véleménye van, de ereje is, amivel a többiek véleményét formálni tudja. Maga hatást gyakorol.

– Senkit nem akarok befolyásolni... csak mondom a magamét. Mindig ilyen voltam.

– Félreérti. Nem az a cél, hogy másokat befolyásoljon.

20 | Elég, ha önkéntelenül is hasonlítani akarnak önre. Mert magában van magabiztosság, belső erő, amihez kötődni lehet, ami szimpátiát kelt, és az extrém szókimondása, közvetlensége jelenti azt a pluszt, amivel megnyeri magának a nézőket.

– Sokan utálnak emiatt.

– Annál jobb! – csillan fel a zöld szem a vastag keretes szemüveg mögött. Hirtelen lelkesnek látszik, olyasvalakinek, aki tényleg szereti a munkáját. – Bármilyen erős érze-

lem megteszi. Pont ez a lényeg! Érti? Az emberek ki akarnak törni a szürkeségből! Az unalomból. Színek kellene, sziporkázó személyiségek, hullámvasút és nevetés. Hogy elhiggyék: tényleg érdemes élni!

– Mi van?!

Megköszörüli a torkát, és zavartan lesöpör egy láthatatlan morzsát a nadrágjáról.

– Elnézést, kicsit elragadtattam magam. De nézzen csak körül! – Körbemutat a szinte teljesen üres kávézón. A sarokban egy szerelmespár sutyorog összebújva, egy közeli asztalnál idős hölgy ül, lábánál kék kötött pulóverbe bújtatott öleb szuszog náthásan.

– Arra gondol, hogy depressziós a társadalom?

Felnevet.

– Nos, a társadalom lelkiállapotának diagnosztizálása túllépi a hatáskörömet. Mi csupán a középkori mutatóványosok modern képviselői vagyunk. Szórakozást, élményt nyújtunk, megszínésítjük mások életét.

– Hadd vitatkozzam – szúrom közbe. – Az én csatornámon mélyebb témák is gyakran szóba kerülnek, nemcsak holmi piaci mutatóványok. Lehet, hogy a csomagolás nem túl profi, de ha belegörget a komment szekcióba, látni fogja, hogy egész komoly párbeszéd alakul ki egy-egy húzó-sabb téma kapcsán.

– És pont ez a cél! – üt az asztalra, amitől megcsörren a kanál a kávéscsészéje alján. – Miközben szórakoznak, edukáljuk is őket. Érti? Az emberek manapság tudatosabbak. Régen senki nem tudta, mi a narcizmus vagy az abúzus. Szakkönyvbe való fogalmak voltak. De ma már mindenki

diagnosztizál és értelmez. Magát és másokat. A politikusokat. A közéleti szereplőket. Anyucit és apucit. A főnököt. Senki nem ússza meg szárazon.

– Jobbára meg is érdeklik, amit kapnak – mormolom.

– Pont erről van szó. Maga kimondja az igazságot, és mindenki rácsatlakozik, amitől az egész személyessé válik. Ezért szeretik magukat, influenzazereket. Az ő érzelmeikkel játszanak.

– Nem játszom senki érzelmeivel.

– Jó, nem szándékosan. De ők ezt élvezik. Akarják! Keresik! – A szemében vad tűz lobog. – Ha már nem éreznek semmit, ha már csak egy darab kő van a szívük helyén, meghallgatják a maga jópofa monológjait, és hirtelen valami mélyre megy. Kinyílik, napvilágra kerül. Hirtelen róluk szól az életük, amit valahol elveszítettek két kattintás vagy két kupica között.

– Ennek nem feltétlenül örül mindenki.

– Gyógyító, ha nem is mindig kellemes – mondja, és kezd visszahúzódni a csigaházába. Elképzelem, hogy titkon ő is ilyen műsorokat néz. Vajon milyen témákra keres rá?
22 | Kényelmetlen gondolataim támadnak, elhessegetem őket.

– Szóval: beszélgetős műsor, ahol kifejthetem a véleményemet, és vendégeket is hívhatok.

– Egy otthonos hangulatú stúdiót rendezünk ön köré. Mintha csak a barátaival beszélgetne a nappaliban.

Elképzelem, ahogy Gabi meg én a földön ülünk, hátunkat a kanapénak vetjük, vinnyogva röhögünk, szemmagasságban az asztalon vodkás poharak sorakoznak, majd idővel megduplázódik a látványuk. Elfojtok egy mosolyt.

– És a témák?

– Ebben önre is számítunk – mondja. – Természetesen van egy vázlatos műsortervünk. Mit szólna, ha együtt állítanánk össze egy évadnyi anyagot? A forgatás ősszel indul. Ha belevágunk, lesz pár hónapja, hogy kidolgozza a tematikát.

Eltátom a számat.

– Maguk teljesen rám bízzák a tartalmat?

– Azt azért nem – nevet. – Profi csapatot kap, akik segítik. Szövegíró, stylistot, és hamarosan bemutatom a rendezőnek is. Pár hónap alatt profi műsorvezetőt faragnak magából.

Jól hangzik. Nagyon jól. De egy kis kétely még ott vibrál a lelkem mélyén. A nap elbújik, a kávéházi tükrök lehunyják csillogó szemeiket.

– Annyi ilyen műsor van... Miért éppen én?!

Kezdi unni. Felegyenesedik, előredől, és szinte szuggerál.

– Egy új szín – mondja. – Kit ne érdekelne egy olyan árnyalat, amilyen eddig még nem volt a palettán? És ha ránk bízta, mi kikeverjük azt a színt, hogy még ütősebb legyen.

Valamiért Szilvike pink-fekete bikinije úszik be a szemem elé. Fújtatva felállok, szertefoszlik a kép.